

Előfizetési díj:

Félévre . . . 7 ft — kr.

Negyedévre . . 3 ft 50 kr.

Megjelen az ünnep utáni
napokat kivéve minden-
nap; koronkint képekkel.

FŐVÁROSI LAPOK.

IRODALMI NAPIKÖZLÖNY.

Szerkesztői iroda:

Zöldfa-utca 39. sz. 2. em.

Hirdetési díj:

Negyed hasábas petit

sor 9 kr

Bélyegdíj minden ig-

tatáskor 30 kr.

Előfizetéseket mindig csak a rendes évnegyedek elejétől fogadhat el a kiadó-hivatal.

Siralmas románc Alhama vesztéről.

— Ó-spanyol. *) —

A mór király szép Granadát
Gyorsan, vadúl száguldja át;
Vas Elvirától elhalad,
S a Bivaramblához **) szalad . . .
Jaj nekem, Alhama!

Sok jó levélben írva áll,
Hogy Alhama elveszve már;
A csomagot tűzbe veti,
A hírhozót megöleti,
Jaj nekem, Alhama!

Derék öszvérét hajtja el,
S ül hirtelen egy lóra fel;
A Zaccatin-utcába száll,
S az Alhambráig meg sem áll.
Jaj nekem, Alhama!

S hogy Alhambrába érkezett,
Ott rendelést is nyomba tett:
A harsonák mind zengjenek,
Ezüst szavukkal csengjenek!
Jaj nekem, Alhama!

A harci dob szóljon legott,
Hadd zúgjon át minden zugot,
E zajra míg nem válaszol:
Városban és mezőn a mór.
Jaj nekem, Alhama!

Hallják a mórok, hallja mind,
Hogy a hadisten hangja int;
Jön egy, jön kettő s újra egy,
Mig összegyűl egy nagy sereg.
Jaj nekem, Alhama!

Egy vén maúr, oly tiszta, szép,
Most a király elébe lép:
„Miért hivatsz, oh! fejedelem?
E nagy tömeg miért van jelen?”
Jaj nekem, Alhama!

„Hadd mondok el, barátaim,
A szörnyű hírt, halljátok im:
A hős keresztyén daliák
Meghódították Alhamát.”
Jaj nekem, Alhama!

Vén Alfaqui csak szól megint,
Fehér szakállá búsan ing:
„Megérdemelted jó király,
Mert bünbe estél, oh király!”
Jaj nekem, Alhama!

A büntetés most érkezik,
Ah! kétszeres súlylyal pedig:
Trónod, személyed, birtokod —
Egy végesapás . . . mind dőlni fog!
Jaj nekem, Alhama!

Teáltalad lett mind oda
A Bencerrágok fajzata;
Mig kegybe vettél idebent
Sok érdemetlen idegent.
Jaj nekem, Alhama!

Ki nem becsül törvényeket:
Azt épp a törvény dönti meg..
És Granadának veszni kell,
És vele néked esni kell!
Jaj nekem, Alhama!

Tűzet szórtak a vén szemek,
A fejedelem dühben remeg,
Mert véle bátran szembe kelt,
S a törvény mellett szót emelt.
Jaj nekem, Alhama!

„De nincs oly törvény, mely velem
Még packázhatnék büntelen!”
Szólt a király, komor, setét,
S kimondta zord ítéletét!
Jaj nekem, Alhama!

Vén Alfaqui! Alfaqui hej!
Hajad fehér bár, mint a tej:
A fejedelem halálra szán —
Már nem segíthet Alhamán!
Jaj nekem, Alhama!

Szép ősz fejed leütteti,
S az Alhambrára téteti;
Számodra törvény ez legyen,
Belőle más példát vegyen!
Jaj nekem, Alhama!

„Ti lovagok, ti hős urak!
Mondjátok el végszavamat
A mór királynak . . . tudja meg:
Hozzá mi sem köt engemet.
Jaj nekem, Alhama!

De Alhamáért sír szemem,
És veszte úgy nyom lelkemen, —
Ha a király vesztett sokat,
Még több keserv ért másokat!
Jaj nekem, Alhama!

Az apa vesztett magzatot,
A sok derék hős mind halott,
A nő siratja hitvesét,
Az vagyonát, ez kedvesét.
Jaj nekem, Alhama!

Egy szende lányt vesztettem én,
Szebb sohse' volt e földtekén;
Száz dublont adnék könnyedén,
Csak élne haj! e drága lény!”
Jaj nekem, Alhama!

És hogy kimondta ezt a szót,
Fejét levágták egyben ott;
S tüzték az Alhambrára fel,
Mint a király rendelte el.
Jaj nekem, Alhama!

És fennak és gyermekek
Siratják vesztességüket;
S a mennyi hölgy él Granadán:
A mórt az mind siratja tán!
Jaj nekem, Alhama!

S az ablakokból hangozik:
A mint a nép siránkozik;
Sir a király, mint egy gyerek,
Mert kára súlyos módfelett!
Jaj nekem, Alhama!

Ábrányi Emil.

Huszonkét év előtt.

(Elbeszélés.)

Vértesi Arnoldtól.

(Vége.)

— Adjátok ide a pisztolyaitokat! — szóltam
Ödönhöz.

— Miért? — kérdé csodálkozva.

— Nem akarom, hogy löjjetek! A kard csak
addig száll, a meddig akarod. A golyóra nincs rá
írva, hogy hová megy és kit talál?

— Meghagyhatod nálunk a pisztolyainkat! —
szólt a fiú keserűen.

És elfordult.

Nem volt okom remegni. Az a nyomorult em-
ber nem tartozott a Coriolánok közé, kik karddal
kezükben jönnek hazájuk ellen. Kardot hordott, de
csak parádéra, aranyos tokban, gyöngyház-marko-
lattal. Cs. k. biztos volt az ellenséges táborban.

Soha többé egy szóval sem említette atyját
Ödön. Én sem hoztam elő neki s óvakodtam kérde-
zősködni. Meghalt édes anyját nagyon szerethette;
egy arcképét hordta nyakában, s hajából egy fűrtöt
kis medaillonban. Nekem egyszer megmutatta.

— Ez az én talizmánom! — szólt, áhitatosan
ajkaihoz emelve.

Mikor már a muszkák bejöttek, történt egyszer,
hogy a mint csatába indultunk, attilája alá nyúlt s
nem találta ott a kis medaillont. Láttam, hogy el-
sápadt.

— Katona létedre csak nem fogsz babonás len-
ni? — szóltam hozzá.

Nem szólt semmit. Megcsókolta testvérét, aztán
elfoglalta szokott helyét. Figyelemmel kísértem.
Láttam, hogy lehajol s megcirógatja lova nyakát,
mint ha el akarna búcsúzni tőle. Intettem neki, hogy
jöjjön hozzám s mikor hozzám ért, füléhez hajolva,
halkan mondtam:

— Mai napig férfinak tartottalak. Hány eszten-
dős vagy?

Elpirult s csákóját mélyen lehúzta szemére.

— A minék eddig ismertél, annak fogsz ismer-
ni ma is! — szólt, összeharapva ajkait. — Temetess
el katolikus szertartás szerint, ha ráértek.

S mielőtt válaszolhattam volna, visszalovagolt
helyére.

— Hóbortosság! — mondtam magamban. —
Miért éppen ma? De nyugtalanná lettem magam is.
Ágyúföldözetre helyeztek bennünket.

— Mennyin vannak önök? — szólt a tábor-
nok, a mint végig lovagolt a csatarenden.

— Két és fél század! — felelém.

— Hiányosak a századok, látom. Jó, itt nehezen
fogja háborgatni önöket valaki, legalább egyha-
mar. Később segítséget fognak kapni. De ha mégis
megtámadtatnának, tartsák erősen magukat. Ha el-
veszett ez az üteg itt, elveszett a csata is.

— Éljen a haza! — kiáltották huszárjaim.

A tábornok hideg, gúnyos mosolylyal nézett
végig rajtunk s odább lovagolt. Nem szerette a
„kiabálást.”

Valami másfél óráig csakugyan nem háborga-
tott az ellenség. Hanem akkor észrevehette ennek a
pontnak vagy a gyöngeségét, vagy a fontosságát,
nem tudom, egymás után a mienknél jóval nagyobb
lovasszázadokat indított ellenünk rohamra. Az első,
második lökést jól kiálltuk. Mikor harmadszor füt-
tak ellenünk attaque ot, magam is aggódtam: nem
fognak-e szétszórni bennünket. Csak rohamunk
gyorsasága s tömött soraink által hittem visszavet-
hetni az ellenség rohamát. Egy jól irányzott tüzelés
pisztolyaiból megritkította sorainkat.

— Zárkózzatok! — kiáltottam kétségbeesetten.

Láttam, hogy a mieink ingadoznak, megdöb-
bennek. Az a kis hadnagy, a kit az egész di-
visió úgy szeretett, becsben tartogatott, mint
valami drága csecsebecsét, s kimélt, mint valami
kisasszonyt, a csapat élén lerogyott lováról. Az
utána lovagló hátrarántották lovaik kantárszárát.
Irtóztak rátaposni. Nem tudták: holt-e, vagy csak
sebesült? Egy pillanat volt csak az egész, nem tar-
tott addig, mint a meddig most tart elmondani, s
már bomlófélben láttam mindent. Veszve minden!

Szemem Ödönön akadt meg. Halálsápadt volt,
szép arca eltorzulva, vad, ijesztő kifejezést öltött s
szemeiben valami csodálatos szilaj láng égett.

— Előre! — kiáltott, kardját villogtatva.

S nyomában, mint a fergeteg, vak dühvel nyar-
galt tovább az egész csapat.

Hideg borzadás futott át hátamon. Egy pillana-
tig úgy éreztem, mintha megmeredt volna minden
tagom s kimondhatatlan zsibbadtság szállt volna lel-
kemre. Elhomályosult szemeim előtt ég, föld, min-
den, s csak azt az angyalszép, szőke fűrtös fejet
láttam képzeletemben, behorpasztva a lovak patkó-
jától. Aztán engem is megszálalt az az emberföltött

*) E világhírű spanyol románc a legkitűnőbb ó-spa-
nyol költeményekhez tartozik. Címe az eredetiben: „Ro-
mance Muy Doloroso del Sitio y Tomos de
Alhama.” Több író véleménye szerint (többi közt
Byron szerint is, ki angolra fordította) e románc egy
arab költemény fordítása, mely időközben elveszett, míg a
spanyol utánzat fennmaradt.

**) Elvira és Bivarambla: kapuk nevei
Granadában.

cára is mélyen bement a vízbe. — A budai tanács két-két arany jutalomban részesíté a két szolgát, kik a lipótmezei dühödt ebeket agyonüték. — Thaisz Elek néhány napi szabadsággal Békésbe utazott. — Klotild főhercegnő egészségi állapota oly kitűnő, hogy ma már nem is adnak róla orvosi jelentéseket. — Eötvös Lajost, a buzgó irodalomtörténetszerzőt, a közoktatásiügyi miniszter Dugán-túlra küldte, hol máris több nevezetes gyűjteményt kutatott át jó sikerrel. — Tegnapra virradó éjjel a kismező utcában árvíz volt, ugyanis a vízvezetés árja áttört a kövezeten, s a víz néhol két lábnyira nőtt, ömölve pincékbe, földszinti szobákba.

* **Budai szinkör.** Vasárnap, július 17-én: Feleki és Felekiné utolsó föllépteül először adják „A haza“ című új színművet.

* **Az állatkerti nyári új szinkörben** ma és mindennap esti 6 órakor Cassanova Fanni híres állatszeliiditő, fényes nagy orosz lány előadása és ezután tűzijáték. Belépti díj 20 kr.

V i d é k.

A Ruffiny-barlang Dobsinán.

(Sz. K.) Gömörmegye éjszaki határán, hol Dobsina bányaváros területe a Szepességgel érintkezik, vadregényes fenyvesek és sziklafalak közt nyúlik el a stracénai völgy. Ha e völgyből észak felé kiérünk, egy tágasb, erdőtől szegélyezett hegyi rétre jutunk, melynek közepén magas, meredek sziklatömb áll, fején fenyőkoszorúval. Ez a „hegyes kő.“ Ez év nyarán a „hegyes kő“ táján nevezetes fölfedezés történt. Ama rét fölött ugyanis, melyen a „hegyes kő“ áll, délkeletre a Dutsa nevű hegy emelkedik. E hegynek csaknem tetején már évek óta ismertek egy üreget, melyben — dacára annak, hogy szabad ég alatt áll, — még a legmelegebb nyáron is jég és hó van. Az üregnek a hegycsúcsra nyúló részén keskeny, vízszintes nyílás látható, oly keskeny, hogy az ember csak fekve fér át rajta, széleit fölül-alul jég fűdi. E nyílás részeit halad a sziklára s a bedobott kő esése jó sokáig hallatszik. — Ennyit tudtak ez évi június közepéig a barlangról. Ekkor egy merész ifjú, végzett bányász-akadémikus, elhatározta magában, hogy megtudja: mi van ott mélyebben a föld alatt. Szerzett embereket, megtett minden előkészületet s egy szép reggel bebocsáttatta magát kötélén a nyílásba. Így fedezte föl a jégbarlangot, mely nevéből, Dobsina város tanácsának határozata folytán, „Ruffiny-barlang“ nevet nyert, s melyet, mint szemtanúk, következőkben ismertünk meg. A külső nyílás, mint mondtam, annyira keskeny, hogy csak épp háton fekve tudunk behatolni. A rézsútos falakon már hágcsók vannak alkalmazva, melyek néhány ölnyi mélységben lefelé vezetnek. Az expedíció kezdete, megvallom, kisé borzadályos, mert a test fekvő helyzete miatt a biztos föllépés meg van nehezítve, alul-fölül jégcsúszó fal, és lenn a távolgók fekete mélység ijeszt. De a mint a barlang rézsútos iránya megszűnik, jóval könnyebb a haladás, és a hágcsókon leérve, bámulattal állunk meg a magas távolgók üregben, melynek talapzata és falai csupamérő jég. A barlang több helyen oly magas, hogy mécsvilágításunk mellett annak tetejét nem láthattuk. Terjedelmét meghatározni igen nehéz, mert nem lehet egyszerre átlátni az egészet, azután több oly hely is van, hová félni sem lehet. A jégfalak föltűnően tiszták és úgy csilognak, mint a kristály. Több helyt óriási jégcsapok függnek, máschol oszlopok állanak, néhol kettő-három egy csoportban. A talapzat hol egészen sík, hol lejtős. A lejtős helyeken a város lépcsőket vágatott a jégbe. Jég van itt elég, el lehetne látni vele a főváros valamennyi cukrászt. Szánkázni és korcsolyázni is lehetne itt, csak egy kicsit világosabb volna. Nem kétszék különben, hogy eljő az idő, midőn a kánikula tikkasztó melegét a fürdők unalmas csöndjét megunt sportvilágunk ide jó majd, augusztus közepén egy kis korcsolya-versenyt rendezni. A barlang végén egy nagy hegyszakadás zárja el az utat. A dobsinaiak emlékeznek arra, hogy pár évvel ezelőtt a Dutsa-hegy beszakadt. Most már azt is tudják, hova szakadt be a Dutsa. A szikla itt egyáltalában nagyon porhanyós, s nézetem szerint egy újabb szakadás nem tartozik a lehetetlenségek közé. Ha megjártuk a barlangot, azt hisszük, hogy most már elég láttunk. Pedig még csak ezután jön a java. E felső barlang egyik oldalán van egy új nyílás, de ez már nem rézsútos, hanem függőleges, úgy szakad a mélységbe, mint a megfagyott vízesés. Mélységét (talán túlozva) 60 ölre teszik. Ebbe nem bocsátkoztunk be, mert nem volt kezünkönl kötél, csupán a kő esése szerint, melyet bedobtunk, itélhetjük, hogy mélysége iszonyú. Ebbe is Ruffiny Jenő bocsátkozott be először. A kik lenn voltak, mondják, hogy az alsó ür még jóval tágasb a felsőnél, és nem csak jégre, hanem csepkőre is akadni az alsó barlangban. Körülbelül egy hava, hogy először hatoltak be ez üregekbe, s így nem csoda, hogy azokat még kimerítőleg nem ismerik. Mindenesetre érdemes

volna, hogy szakférfiak tudományos vizsgálataik tárgyává tennék e barlangot, miért is nem tartottuk fölőselegesen e rövid ismertetést.

* **A tolnai Sárköz földesurai és községei** ez év folytán egy hét mértföld hosszú védgáton dolgoztattak a Duna kiöntései ellen, s az idén kezdett, több mint félmillió forintba kerülendő munkát még ez idén remélik bevégezhetni. Vannak hetek, mikor három-ezer ember is dolgozik a vonal hosszán. A szegediek, köztük Rózsa Sándor fiait tűnnek ki a tiszai védőtöltéseknél begyakorlott munkálatban, melyben más vidéki munkás velük korántsem versenyezhet. A szegedi munkás talyicskaja a rajta levő földdel negyedfél mázsát nyom, naponként megkeres három-negyedfél frtot, míg a másvidéki alig bir egy forint napszámat megérdemelni. A munkások eloszolnak 6-12 tagú csapatokra, megannyi munkavezető fölügyelete alatt. Egyik csapatnak egy ötven éves leány a munkavezetője.

* **Lékán** pár hét előtt vidor falusi ünnep volt, hg. Eszterházy Pál kapuvári képviselő és neje tiszteletére. A fáklyás zenét este ugyan megakadályozta a szeles idő, de annál vigabban mulattak másnap a parkban, terrasszon, hová összegyűlt a falu népe, Mucsi soproni zenekara mellett vigadva. Viglakoma volt, toasztokkal s mozsarazással. Az egy éves kis Niki herceget is zajosan éljenzé a falu népe. Délután a virágfüzerekkel ékített Paulus-forrást látogattak meg a nagy mező szélén. A falu szépei ugyancsak bámulták a fényes úri nőket, kik közt volt a hercegné nővére is: gr. Trauttmansdorf Teréz. Süteményt, gyümölcsöt osztottak ki a nép közt. Este a parkot világíták ki, s a közeli várhegy romjain bengáli tüzet gyújtottak, röppentyűket eregettek. Este táncestély volt a kastély szalonjában.

* **Vidéki rövid hírek.** A b-füredi színészek közelébb kirándulást s lakomát rendeztek Szigliget várában, éltetve Szigliget, ki e helytől kölcsönzé írói nevét. — **Kaposváron** oly kevés lett a foglyok száma, hogy a somogy megyei hajdúk (hála istennek!) már unni kezdik tétlenségüket. — **Nagy-Bajcsón** (Györmegyében) a hanyagon épített új templom boltíve beszakadt s három kőmíves-legényt agyoncsapott. — **Dráva-Tamásiban** egy fölmerült bérlő úgy föbe üté egyik béresét, hogy az néhány óra múlva meghalt, s a bérlő (ki különben igen becsületes ember) maga jelentkezett a megyei törvényszéknél. — **A kolozsvári vasút** megnyitása, a sztánai és egeri töltések folytonos roskadozása miatt, a jövő őszre marad. — **Biharmegye** lakossága 1657 óta 56,154 fővel gyarapodott. — **Újvidéken** dr. Pavlovitsot (ultra-nemzeti) választák meg képviselőnek, de mindössze csak 60 választó gyűlt össze. — **Szob és Nagy-Maros** közt pénteken reggel egy nagy szirtdarab esett a vasútra, minélfogva a bécsi vonat fél órát késett. — **Gödöllőn** ma népes munkás-ünnepély lesz. — **Déván** a pesti vakok intézetéből kikerült tiz vak zenész előadásai köztetszésben részesültek. — **A rákos-palotai** postamester (Kozinca Lajos, 58-60 éves) 4718 frtot elsikkasztva, megszökött.

K ü l f ö l d.

* **A háborút** Franciaország megüzente Poroszországnak. Ez ama hír, mely jelenleg Európa figyelmét első sorban foglalkoztatja. A hadüzenet; a porosz király által Poroszország külképviseletéhez intézett meggondolatlan körjegyzéken kívül, a Benedetti nagyköveten elküvetett sértéssel, a Hohenzollern herceg lemondásának megtagadásával, s végre ama szabadság megadásával van indokolva, hogy a Hohenzollern herceg a koronát elfogadhatja. Werther báró, párisi porosz követ, szabadságidejét megkezdve, Párist már e hó 15-dikén elhagyta, s ez éjjel ellenséges tüntetés volt a porosz követségi palota előtt, mely alkalommal harci kiáltásokat lehetett hallani. Hír szerint: már a Rajna mindkét partján nyíltan folytatják a készülődéseket s Elzász-Lothringen és a porosz Rajna-vidéken meg is indultak a katonai mozgalmak. A kölni vasútigazgatóság rendeletet kapott, hogy a pénzzárást azonnal szüntesse meg, s tegyen készületeket a katonaság szállítására. A cherbourgi, bresti és l'orienti kikötőkben — hír szerint — tizenegyet nehéz páncélos hajót szerelnek föl, s egy florencei magán-távirat azt a hírt hozza, hogy a francia megszálló csapatok kivonulása Civita-Vecchiából küszöbön áll, s az olasz hadsereg Franciaország hallgatag beleegyezése mellett be fog vonulni Rómába. Changarnier, a francia republika nagynevű tábornoka, följajlá a császárnak szolgálatát, s a két Orleans-herceg mint közkatoná akar részt venni a küszöbön álló francia-porosz háborúban. Tegnap beszéltek egy táviratról, mely szerint: a francia hadsereg húszezer főnyi előhada már átlépte volna a Rajnát Kehlnél, elfoglalván az ottani vashidat. A francia kamara tegnap éji ülésében roppant többséggel megszavazták az 50 millió hitelt, a tengerészetre kért 16 milliót s a mozgóórség egybehívását.

Párisban a harci lelkesedés folyvást nő. Berlinben is fenik a kardot, s éltetik az oda érkezett királyt.

* **A visszalépett spanyol trónjelölt:** Hohenzollern Lipót herceg — mint egy külföldi lapban olvassuk — igen szeretetreméltó ember, minden nyoma nélkül a kir. származásra való büszkeségnek. Atyja, Károly és Antal testvéreivel együtt, igen szigorúan nevelé. Mindhármán katonai pályára léptek, s Lipót csakhamar ezredesséig vitte egy gárdeezredben. De a katonai dolgokban kedvét soha sem találta, s inkább bölcséleti és történelmi tanulmányokkal foglalkozott. Lipót herceg is, valamint egész családja, mérsékeltén liberális.

* **Baden-Badenben** augusztus hó folytán valószínűs zenészi kongresszus leendő. E hó első felében Laub, Rubinstein Miklós, Sivori és Litolf, Cassmann, Ehrlich és mások rendeznek hangversenyeket. Ugyane hó közepén Strauss zenekara rendez több zeneestélyt, aug. 22-én pedig az olasz opera előadásai kezdődnek, melyre eddig Benza Idát, Stolz Terézt, Cari k. a. t. Nicolinit, Naudint és Pallikát szerződtették. A karlsruhei német opera is rendez előadásokat; ennek tagjai: Mallinger k. a., Schneider k. a., Wachtel, Müller és Ferenczy.

* **Ugrató verseny** nők között. A „New-yorker Journal“ szerint két fiatal leány: Magie Fischer és Graef White k. a.-ok több férfi és nő jelenlétében az ugrásban versenyeztek. A kitűzött díj 1000 dollár volt, s tiz lábnyi és 3 hüvelyknyi tér átugrásáért Fischer k. a. nyerte meg. Ellenfele 3 hüvelykkel hibázott. A nők flanel-nadrágot, merino-inget és szűk csizmákat viseltek. Megemlíti az amerikai lap, hogy ez alkalommal 10,000 dolláros fogadások is történtek.

* **Női fötanoda.** New-Yorkban női fötanoda föllállításán fáradoznak. Az intézet célja: a nőknek magasabb kiképzést nyújtani a gyakorlati és üzleti élet minden ágában. A fötanodának külön osztálya leendő a gyakorlati művészetek (technologia), valamint az általános irodalmi és nyelvtudományi képzés számára. A „N.Y.T.“ a fötanoda föllállításának szükségét az amerikai nők műveltségének nem igen hízegőleg ekkép indokolja: „Napjainkban azt találjuk, hogy amaz üzletágakban, melyeket a nők és férfiak közösen üzemeltetnek, a nők sem pontosság, sem alaposág, sem figyelmesség tekintetében nem versenyezhetnek a férfakkal. Mint másolók és számadásvezetők, többnyire hanyagok; ritkán készítenek jó kivonatot a nehezebb okmányokból; mint üzletsegédek nem eléggé gyorsak a számadásban és figyelmesekek a vevők körül; mint könyvtári segédek nem udvariasak, mint szedők általában véve gyakorlatlanok. Nem hisszük, hogy a női munkának nálunk az üzlet bármely ágában is sikere lett volna.“

* **A pápa** néhány nap előtt betegeskedett, de udvari orvosának, Viale-nak segélye folytán, ma már egészen jobban van, s a kik közelébb voltak a vatikánban kihallgatáson, nem győznek eleget beszélni a 78 éves agg jó kinézéséről és vidám hangulatáról.

* **Párisban** egy ember halt meg néhány nap előtt, kinek az író-világgal nagy összeköttetése volt. Alexandre-nak hívták, s ő találta föl a „Humboldt“ és „Rossini“ réztollakat. Egyike volt Páris legsajátosabb és legrokonszenvesebb alakjainak. Kereskedő léte folyvást az írók társaságát kereste, s csaknem valamennyi nevezetesebb íróval bizalmas barátságban állott. Házassága Dreifuss Saroltával, az ismert orgonaművésznővel, a művészi körökben is közelébbi összeköttetésbe hozta őt, és szalonján télen az írók és művészek kedvelt találkozási helye volt.

Felelős szerkesztő: **Vadnai Károly.**

N y i l t t é r.

Megjelent s minden könyvtárbanál kapható

A Honvédmenház könyve.

(322 lap.)

A menház ügyvezetői megbízásából szerkeszté **TÓTH KÁLMÁN.**

Ezen könyv már eddig is 500 frt jövedelmezett a menháznak, s többi jövedelmez a menházé.

E könyv leginkább adatdús történelmi ökökkel áll; ilyenek Bem tábornok főnökének jegyzetei, komáromi híres éji roham; Kmetty, Stein Gyón Bem csodálatos kimenekvésének leírása, s a tizenhárom tábornok kivégzésének részletes története, mely e könyvben van leírva legterjedelmesebben, s egészen új adatokkal; a tizenhárom tábornok kivégzésének részletei; továbbá memoírek, emigránsok jegyzetei, Kossuthnak egy eddig kiadatlan proclamációja, s végre költemények és elbeszélések, mind az önévelmi harc idejéből.

A könyv ára 2 frt 20 kr., s megrendelhető a „Athenaeum“-nál is.